

Het is beter met verlies van ons goed het leven er af te brengen, dan tegelijk met onze bezittingen te gronde te gaan». Ant. Voorwaar, dat heet wegwerpen van je fortuin. Ad. Zekere Italiaan aan boord, gezant geweest bij den Koning van Schotland, had eene kist vol zilveren vazen, ringen en zijden kleederen. Die wilde geen verdrag met de zee aangaan, maar òf te gelijk met zijn beminden schat ondergaan òf gered worden. Van dáár zijn tegenstand. «Wat ons betreft», zei de kapitein, «mocht gij alleen met uw goed ten ondergaan, maar het gaat niet aan, dat wij allen om den wille van uw kist in gevaar komen. Anders werpen wij u met kist en al in zee». Ant. Dat is op zijn zeemans! Ad. 't Einde was, dat hij toegaf, hel en hemel bijeenvloekende, dat hij zich aan zulk een barbaarsch element had toevertrouwd. Ant. Echt Italiaansch! Ad. Een wijl daarna rijt de wind, volstrekt niet hoorende naar onze gaven, de touwen uiteen, de zeilen aan flarden. Weer komt de kapitein. «Vrienden!» zegt hij, «de tijd prest, dat wij onze ziel Gode aanbevelen en op den dood ons voorbereiden». Daarnaar gevraagd, zegt hij niet in te staan voor meer dan drie uren. Nu luidt zijn bevel de touwen te kappen en den mast bij den koker af te zagen en met de raas in zee te werpen, omdat hij bij gescheurde of weggeworpen zeilen, tot niets nut, veeleer tot schade was. Al onze hoop was nu op het roer. Ant. Hoe hielden zich de passagiers? Ad. Treurige aanblik: de matrozen zongen Salve Regina! en riepen de moedermaagd aan, als lichtend gesternte op de zee, Hemel-Koningin, wereldbeheerscheres, haven der behoudenis, en meer zulke namen, die niet in de H. S. voorkomen. Ant. Maar, wat kan de betrekking zijn tusschen Maria en de zee, daar zij nooit op zee was. Ad. Vroeger zorgde Venus voor de schepelingen, daar zij, naar men meende, uit de zee geboren was, nu kwam in hare plaats de Maagd.